

Arrest

nr. 73 222 van 13 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding,

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 17 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BONTE, die loco advocaat J. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juli 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 17 augustus 2011 en werd aan de verzoekende partij op 26 september 2011 ter kennis gebracht. Dit vormt de bestreden beslissing. Deze luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.07.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

Y.(...), M.(...)(R.R.: 652000002101)

nationaliteit: (...)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter — § 3 2°— van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor op naam van Y.(...) M.(...) uitgereikt op 18.08.2009 en geldig tot 19.08.2010.

Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en —datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 — 2°)

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie-en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.(...)”.

2. Over de rechtspleging

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij op 26 september 2011 zowel een beslissing van 17 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend wordt.

De Raad merkt op dat het verzoekschrift aangeeft dat de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging indient tegen de *“beslissing tot weigering van een machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”* betekend op 26 september 2011 (Cfr. Stuk 2).”

Uit de inventaris der stukken die bij het verzoekschrift wordt gevoegd, blijkt dat “stuk 2” de *“kopie (van de) bestreden beslissing”* betreft. Stuk 2 bevat de beslissing van 17 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en waarbij de burgemeester van de gekozen woonplaats van de verzoekende partij geïnstrueerd wordt om aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Uit voormelde inventaris blijkt evenzeer dat stuk 3 *“(de) kopie (van het) bevel om (het) grondgebied te verlaten”* (bijlage 13) betreft.

Het voorwerp van het beroep moet in het inleidend verzoekschrift worden aangegeven (RvS 13 januari 2000, nr. 84.675). De verzoekende partij geeft echter niet op voldoende duidelijke wijze te kennen dat zij beroep aantekent tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan haar betekend op 26 september 2011. Overigens ontwikkelt zij in haar verzoekschrift geen enkel middel gericht tegen deze beslissing.

De Raad gaat er gelet op het voorgaande van uit dat de verzoekende partij enkel beroep aantekent tegen de beslissing van 17 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en waarbij de burgemeester van de gekozen woonplaats van de verzoekende partij geïnstrueerd wordt om aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren en niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De Raad zal zich dan ook beperken tot een wettigheidstoetsing van de beslissing van 17 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(...) Artikel 9ter, §1-2 Vreemdelingenwet stelt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1 °, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt evenwel in de bestreden beslissing (Cfr. Stuk 2):

"Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot op de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3-2')."

Verzoeker betwist geenszins dat de geldigheidsdatum van zijn neergelegde Pakistaanse paspoort op het ogenblik van zijn aanvraag reeds verstreken was.

Hij betwist echter ten eerste dat hij met zijn vervallen Pakistaanse paspoort zijn identiteit en nationaliteit in de zin van artikel 9ter, §2, lid 1 Vreemdelingenwet niet aantoon!!

Uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 29 november 2009 blijkt dat de onontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument gesteld in artikel 9ter Vreemdelingenwet betrekking heeft op zowel de identiteit als de nationaliteit (RvS 31 december 2010, nr. 209.878, RvV 7juli 2011, nr. 64.490).

De vraag in casu is of een vervallen paspoort volstaat om de identiteit en nationaliteit van verzoeker te bewijzen.

Verzoeker ziet niet in hoe hij niet langer de op dit vervallen maar authentieke paspoort vermelde naam, voornaam, geboortedatum- en plaats heeft.

Immers, de stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken klemte te meer nu de Pakistaanse staat op heden nog steeds bestaat.

De Dienst Vreemdelingenzaken betwijfelt evenmin de authenticiteit van het document.

Voor de volledigheid voegt verzoeker zijn vernieuwde paspoort toe dat geldig is tot 17.08.2014 (Cfr. Stuk 1).

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen wordt aangaande het arrest van het Grondwettelijk Hof dd. 26.11.2009 gesteld (Cfr. Stuk 6):

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. (...)

Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. (...)

Het nieuwe artikel 9ter, §2, eerste lid vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen:

Het kan bijvoorbeeld gaan om een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart."

Aldus wordt uitdrukkelijk gesteld in de Memorie van Toelichting dat een oud nationaal paspoort voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 9ter, §2, lid 1 Vreemdelingenwet.

Daarenboven dient te worden benadrukt dat geenszins blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken ernstige twijfels heeft over de nationaliteit van verzoeker nu op de bestreden beslissing staat te lezen "nationaliteit-Pakistan" (Cfr. Stuk 2).

Aldus blijkt nergens uit dat de Dienst Vreemdelingenzaken onzeker was over de nationaliteit van verzoeker, wat het onderzoek ten gronde zou verhinderen.

Verzoeker verwijst ter zake naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 7 juli 2011 betreffende een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om een aanvraag 9ter Vreemdelingenrecht onontvankelijk te verklaren omwille van het ontbreken van een actueel geldig paspoort terwijl een oud paspoort werd voorgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen floot de Dienst Vreemdelingenzaken terug door de bestreden beslissing te vernietigen (Cfr. Stuk 5).

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is derhalve fundamenteel onjuist: ze gaat in tegen de inhoud van artikel 9ter Vreemdelingenwet, vindt geen steun in de voorbereidende werken, staat haaks op de Memorie van Toelichting bij het nieuwe artikel 9ter Vreemdelingenwet nu er expliciet staat te lezen dat een oud nationaal paspoort kan worden overgelegd en gaat in tegen de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen!

Derhalve is er sprake van een flagrante schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Het enige middel is dan ook ernstig. (...)"

3.2 De verwerende partij zet in de nota met opmerkingen dienaangaande het volgende uiteen:

"(...)Verzoeker betwist niet dat de geldigheidsdatum van zijn Pakistaanse paspoort op het ogenblik van de aanvraag verstreken was. Hij meent dat een vervallen paspoort toch volstaat om de identiteit en nationaliteit te bewijzen. Hij ziet niet in hoe de gegevens op dit paspoort niet meer van toepassing zouden zijn. Ook de Pakistaanse staat bestaat nog steeds. De authenticiteit van het document wordt niet betwist. Hij voegt bij zijn verzoekschrift zijn vernieuwde paspoort, geldig tot 17 augustus 2014. In de memorie van toelichting van de wet van 29 december 2010 wordt gesteld dat een oud nationaal paspoort voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 9 ter, §2, lid 1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Geenszins blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken twijfels heeft over de

nationaliteit van verzoeker, vermits die vermeld wordt op de beslissing. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 7 juli 2011 waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken in het ongelijk werd gesteld nadat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat een vervallen paspoort werd voorgelegd. De beslissing schendt de motiveringsplicht.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 17 augustus 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 onontvankelijk werd verklaard.

De aanvraag d.d. 7 juli 2011 werd onontvankelijk verklaard omdat verzoeker een paspoort had gevoegd, op naam van Y.(...) M.(...), uitgereikt op 18 augustus 2009 en geldig tot 19 augustus 2010. Het paspoort was derhalve reeds vervallen op datum van de aanvraag.

Verwerende partij merkt op dat uit §2 van artikel 9 ter blijkt dat de gegevens die moeten aangeleverd worden de constitutieve elementen van identiteit horen te zijn. De bewijslast berust bij de aanvrager, en kan niet worden omgekeerd. De aangevoerde stukken moeten bijgevolg een actuele en waarachtige waarde hebben op het ogenblik van voorlegging. In de beslissing wordt in dat verband verwezen naar een arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009, met nummer 193/2009.

Verzoeker moet dus bij een dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf steeds een bewijs leveren van zijn actuele nationaliteit. De nationaliteit is een gegeven dat wel degelijk kan wijzigen. Verzoeker ontkent dit niet. Het bewijs van nationaliteit is bovendien een cruciaal element in de beoordeling van een regularisatieaanvraag, vermits dit moet toelaten te onderzoeken of voor de aangehaalde medische problematiek een behandeling mogelijk is in het thuisland.

Verzoeker kan niet ontkennen dat een paspoort dat vervallen is, maar een bewijs is van de nationaliteit en de identiteit tot op de datum dat dit paspoort vervalt.

In de beslissing wordt derhalve terecht geconcludeerd dat verzoeker geen bewijs van zijn actuele nationaliteit en identiteit heeft voorgelegd en dat de aanvraag om machtiging tot verblijf om die reden onontvankelijk moet worden verklaard. In casu is immers het onmogelijk om na te gaan of verzoeker voor zijn aandoeningen kan behandeld worden in zijn thuisland, vermits dat thuisland niet met zekerheid vast staat. Verzoeker is wat dat betreft tekort geschoten in zijn bewijslast.

Verwerende partij stelt bovendien vast dat verzoeker niet ontkent dat de aanvraag vergezeld was van een vervallen identiteitskaart. De beslissing is op dat punt derhalve correct gemotiveerd. Dat verzoeker na het indienen van de aanvraag en zelfs na de genomen beslissing, een geldig en vernieuwd paspoort aan zijn dossier toevoegt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat op het moment van de aanvraag er geen geldig identiteits- of nationaliteitsbewijs voorlag.

Verzoeker ontkent niet dat nationaliteit een gegeven is dat kan veranderen. Dit betekent bij uitbreiding dat als er geen actueel bewijs voorligt van de nationaliteit van verzoeker, dat diens regio van herkomst of waarnaar hij zal worden teruggestuurd onzeker is.

Vermits in het kader van een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 moet nagegaan worden of de behandeling die verzoeker vereist beschikbaar is in het land van herkomst of verblijf, moet in eerste instantie de nationaliteit met zekerheid kunnen worden aangetoond. Door het voorleggen van een paspoort dat zelfs op het moment van de aanvraag reeds vervallen was, heeft verzoeker nagelaten een dergelijk sluitend bewijs te leveren.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker deze argumentatie niet ontkracht in zijn verzoekschrift.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van

de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet ernstig.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.(...)"

3.3 Artikel 9ter, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"(...) §1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;
2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.(...)"

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfs-machtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze "*documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde*" dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu heeft de verzoekende partij aan haar aanvraag van 7 juli 2011 haar Pakistaans paspoort toegevoegd, dat tot en met 19 augustus 2010 geldig was. De verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort slechts sluitend bewijs van nationaliteit levert en identiteit tot de vervaldatum en de verzoekende partij aldus haar actuele nationaliteit niet aantoont.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk het volgende bepaald wordt:

"Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart." (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 145).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een oud paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend kan worden. Doch dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Te dezen stelt zich de vraag of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). *In casu* dient de verzoekende partij een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van de verzoekende partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat de verzoekende partij niet (meer) de Pakistaanse nationaliteit zou bezitten. Door de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van de verzoekende partij op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert in haar enig middel terecht de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 17 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS